

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je!

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njeđželske kopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežerni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Septuagesima.

Matth. 5, 1—12.

Sbóžnik džerži šwoje wulke přědowanje š horv. Pšches nje klineža te wobšbožaze šynki: „Sbóžni šu czi!“ Pšashej šo, placža wone tež tebi?

„Móže wón tež tebe šbóžneho šhwalicž?“

1. Mašch ty pokutnu wutrobu, kiž šo w ponižnosceži pokhila?

2. Mašch ty luboscežepolnu wutrobu pshecžiwu šwojemu bližšchemu?

3. Mašch ty wěryazu wutrobu, kotraž je Sbóžnikej šwěrna?

1. „Sbóžni šu czi, kiž duchownje šhudži šu.“ Šchtó šu czi? Niž czi, kiž šu na duchu šhudži, na duchu šłabi. Njewěryazy šu tole šłowo ša šwój wuzitt wuzili a prajili, šo je tudy Sbóžnik šam wuprajit, šo je šichescžijanška wěra jenož ša duchownje šhudž, njerolomnych, ale niž ša mudrych a wobdarjonych. A tola mamy runje mješ najwjetšchimi duchami tak wjele džěczi wěry. Špomń na wulkih našcheho cžofša, na šhěžora Wylema I., na našcheho lubowaneho šhěžora, kotrehož narćdný džeń dženska šwječimy, na Bismarka, na Moltku. Duchowna šhudoba nješedži we šłowje, ale we wutrobje. Luther praji: duchownje šhudy byčž, njeje ničžo druge, hacž rošłamanu wutrobu mēcž hřečow dla. Bóh budže tych cžejczičž, kiž šo ponižuju. A ponižnosceži pschindže duchowna šrudoba. „Sbóžni šu czi šrudni, pschetož woni budža trošchtowani.“ Škóžda

šrudoba w žiwjenju dyrbi móšt byčž š temu Šnješej. To pak wostanje najwjetšcha šrudoba: Ššo rudžicž šwojich hřečow dla a potom trošcht šakšyschecž: „Budž štrošchtny, mój šhno, moja džowka, tebi šu tvoje hřeči wodate.“ Ty pak dyrbišch hšichceže dale krocžicž: „Sbóžni šu czi, kiž šłódní a lačni šu po prawdosceži, pschetož woni budža našhycženi.“ Wěda pschiwola Šbóžnik pola šež. Lukascha tym, kiž šu polni, pschetož woni budža šłódní. Ale šbóžni, kiž šu šłódní a lačni po prawdosceži, po wodacžu hřečow; pola Šesufa budža našhycženi. Šsy-li pak wodacže hřečow namakał, potom tež wopomń: „Sbóžni šu czi, kiž cžisteje wutrobny šu; pschetož woni budža Bóha widžecž.“ Ty dyrbišch wutrobu wobarnowacž psched pschichodnym špytowanjom. Pšchezo šo bėdž wo cžistu wutrobu š tym šdychowanjom: „Štwor we mni, Bóžo, cžistu wutrobu, šo by to wotmolwjenje šakšyschał: „Ta krej Šesom Šhryšta wucžisceži waš wot wšchitkich hřečow.“ Duž pruhuj šo: móže Šbóžnik tež tebe šbóžneho šhwalicž? Haj, hdyž mašch pokutnu wutrobu.

2. To druge dyrbi š přěnjeho wuhadžecž. Čžujesčli šo jako hřešnik, potom šwojemu bližšchemu žyle hinat napšhecžiwu šupišch. „Sbóžni šu czi, kiž cžicheje myšle šu; pschetož woni budža šemju wobšhynucž.“ Pšytaj pschitlad cžicheje myšle! Pola Šesufa jón namakašch. Čžicheje myšle byčž, t. r. kaž Šesuf pshecžiwu druhim byčž. Mny wěmy, kał šhěšje šo našcha krej šahori. A tola Bóh tebi tvoje hřeči wodawa — a ty nochžyl šwojemu bližšchemu wodacž? Pšchetož „šbóžni šu czi šmilni, pschetož

woni budźa śmilnośc doftacź. Tak dyrbiśch ſo tež śmilicź nad ſwojim bliźſchim, kaź je ſo Bóh lubny Knjeś nad tobu śmilił w Chryſtuſu. Hdyź ſwojeho bliźſcheho w nuſy widziśch, pomhaj jemu — hdyź je ſo ſabludźił, pytaj jeha. Tajka prawa lubośc k bliźſchemu wjedźe k mernośczi: „Sbóźni ſu czi merni, pſchetoź woni budźa Boże dźeczi mjenowani.“ Merny ſerſchta, kiź je njebjefki mēr ſa naſche wutroby dobył, chze mernych poddanom, kiź rufu mēra podawaja a ſapſchimnu, mēr cziſnja a mēr dźerźa. Luther praji: Połojza njebjefkeho kraleſtwa je mēr. Duź, lubny ſchecſzjano, móže Sbóźnik tež tebje ſbóźneho ſhwalicź? Haj, hdyź maſch luboścjepołnu wutrobu pſchecziwo ſwojemu bliźſchemu.

3. Sbóźnik wobrocźa nětko ſwoje wóczko do pſchichoda a ſjewi, kať budźa dźeczi ſwēta pſchecziwo mi ſakha-dźecź. Kať huſto buch u ſchecſzijenjo merny dla pſchecſzēhani! Tehodla jeha ſbóźnych = ſhwalenje: „Sbóźni ſu czi, kiź prawdoſcze dla pſchecſzēhani budźa — ſbóźni ſcze my, hdyź waſ ludźo moje dla hanja a pſchecſzēhaju a rēcza wſcho ſte na waſ, hdyź na tym lžu.“ A wón pſchitaja tón troſcht: „To budźe wam w njebjefach derje ſapłacźene.“ Czaſ ſchcźepomzwow je nimo, ale tež ty dyrbiśch ſchiz ſa Sbóźnikom njeſcź. Ty młodźenjo, kiź ty njechaſch ſe ſwojimi towaſſchemi ſobu cziſnicź w jich bjeſbóźnym ſluźenju ſwētnym žadoſcźam — ty dźelaczerjo, kiź ty mjes ſwojimi njewerjazyimi ſobudźelaczerjemi ſwoje ſchecſzjaniſtwa ſakitujefch — ty mandźeliſta, kiź ty ſwojemu njewerjazemu mandźeliſtemu do ſwēdomja rēcziſch. Czaſ je ſly — nje-pſcheczelow je wjele — o woſtańmy my ſwērnj, ſo bychmy po wſchēm bēdźenju mſdu wēcźneje ſbóźnoſcze doftali.

Hamjeń.

Knjeſowy wopiſ towaſſchow Božeho kraleſtwa.

(Mat. 5, 1—12.)

Śłóſ (52): Pſchindź tych ludźi Sbóźniko! —

Knjeś lud wulki widzeſche,
Kiź ſo k njemu cziſchczeſche.
Duź na horu poſtupi,
A rēczi tam ert wotewri.

Prēduje wo kraleſtwje,
Kiź ſo pſchibliźiło je;
Wopiſ towaſſchow ſam da
Njebjefkeho kraleſtwa. —

Śchto jich k njemu ſhromadźa,
Nam najprjedy pokaſa;
Kajka myſł jich wobkneźi,
Wuraſnje doſcź wobſwēdczi:

Duchownje czi ſhudźi ſu,
Kotſiź ſbože pytaju;
Wofſchew ſrudni ſacźuju,
Cziſchi ſemje wobſpednu.

Žedźiwj po prawdoſczi,
— Naſchczeni budźa cź;
Śmilni ſmilnośc doſtanu,
Cziſczi kraſnośc herbuju.

Kotſiź merni tudy ſu,
Dźeczi Bože rētaj;
Prawdoſcze dla hidźeni
Dźel ſu i Knjeſom doftali.

Śwēt jich hrubny pſche-
icźēha,
Jako blaſnych ſa ſmēch ma;
Wſcho ſte na nich wudawa,
Knjeź lža je najwjeſcha.

Dónt to jich je na ſwēcze,
Hdźeź ſo i wjeſcha ſlē jim dže;
Tola junu k radoſczi
Kbód jich ſhutny wubēzi.

Sbóźnoſcź jim ſo doſtanje,
— To jich wofſchew wo-
ſtanje! —

Duź ſo hiźo ſraduju
Tudy, doniź domoj du.

Sbóźni ſu a woſtanu,
Sbóźni dońdu k połoju,
Sbóźni do wſchej wēcźnoſcze!
— Dźel to ſwērnych ſbóźny je.

U.

Do prēdka — k wyſkocſczi!

A. Jeſuſ Chryſtuſ je najwſchſchi ſamēr.

(Jan. 2, 35 ſcź.)

— Alkaiſke hrono. —

Je poſol raźnje wuſtupił Knjeſowy;
Jan ſchcź enił ludej Sbóźnika prēduje,
Kiź ſtupił mjes nich hiźo bēſche,
Mjeſnaty doſtal a zuſy ludźom.

Hdyź ſhodźicź widzi Sbóźnika Božeho,
Jan ſjawnje ſwēdczi: „To Bože jehnjo je!“
— Mjes ludom hiſchcze ſacźemjenym
Je i Boha ſwētło wſchaf ſeſchadźało.

Najwſchſchi ſamēr pytanja naſcheho
Je Jeſuſ Chryſtuſ! — Duź jeha pytajmy,
Kaź Janowej tam wucźobnikaj,
Kotrajź ſo k miſchterej ſtowaſſchitaj!

Kať naleźnje ſo praſchataj: Nabbj! Hdźe
Eſy na hoſpodźe? — Towarſtwa pytataj
Ś nim, kotryź Sbóźnik ſlubjeny je,
Śjewjeny w czaſu nětk dopjeljenym.

A namataj ſboźownaj jeha ſtaj
A we nim ſbóźnoſcź, darjenu mērjazym;
Wón ſwētło je a žiwjenje ſam
Śa wſchitkich. — Duź jeha kručze dźerźmy!

B. Pytaj, duſcha, Sbóźnika! —

(Jeſ. 55, 6.)

— Sapphiſke hrono. —

Śchto ſo próbujefch, duſcha, w ſachodnoſczi?! —
Śbēhń ſo k wēcźnoſczi! pſchetoź pokoj ſkicźicź
Móže Jeſuſ czi bjeſe wſcheho dwēla
Pſchi ſebi ſłódk.

Stonaſch-li ſrudna w nuſy wopuſchcźena,
Woblicźo pytaj jeha, potajene
Jeno na ſhwilu tudy, dofelź bórſy
Pomhacź chze tebi!

Namatacź czi dacź ſo chze dobrocziwo;
Blisko je wſchitkim, kiź ſo ſhromadźuja
Ś próſtwu dowērnej k jeha majeſtoſczi
Śłódkni a lacźni. —

U.

Spēwaj a dźelaj.

Njany kraj je Thuringſka je ſwojimi horami a lēžami a dobrymi, dźelawymi wobhdlerjemi. Tam leži wyſoko na kupnu horu ſlehnjena a wot wótrich wētroſ wofſchumjomana wjeſ Brotteroda. W nej ſtej pilnoſcź a ſlutniwoſcź i domom, — pſchi tym pať tam tež radoſtny a ſpokojny ſmyſł knjeźi, kotryź wē i małym wjeſele ſa lubo bracź. A to je wſchaf tež jara trēbne; pſchetoź rola tam horka jeno ſhudobne plody dawaja, ſamo bērnny a wowſy ſo jeno ſchpatnje poradźuja, dofelź dźe hórſki wētr pſche wótrje nad njeplódnymi polemi howri. Duź rēka, ſnadny dobył hromadu dźerźecź. Czi ſhēžkarjo pať ſu tež pilni ludźo. Spróźniwoje woni wſchelake hraji a pſchedmjety ſa domjazu nadobu i drjewa wu-rēſuja, ſamo ſchtyri- a pječźlētne dźeczi maju hiźom ſwój nadawł pſchi tymle dźele a pomhaju ſtaſchimaj, hdyź popłam piźane cziſti,

šwériatam czémnej woczi moluja, — kóždy šwójbnj staw pomha, tak derje hač samože, šwój khléb šašluzičj.

Tak je to hiščeže dženša, a tak bēšče to hižom pšched wjele, wjele létami, ša njebočžičkeho džědowj čzaš. Těhdy bydlešče tam w jenej khlěžzy kħuda šwójba, š mało pjenjesami a kublom, ale š čzřjódku dwanacze džěczi požohnowana. Nunjež bēšče w njej žiwjenje došč kħuduschke, blyšččzachu šo tola woblicza se strowošču a radoščzu. Sedyn džě šo něchtó teho muža woprašča: „Kak wy to jeno šamožecze, šebi žanyh starošczow nječžinicž, š wotkal khlěba dobracž ša tak mnohich?“

„Ach, luby knježe“, šnapšhecžiw na to praščany, na bohate džěcžaze žohnowanje wokoło šebje pohladnywšči: „Abžde pšchinježe džě šwój Wótcženášč šobu, a my šmy wšchědnj khléb tež kóždy džěš mēli.“

„Spěwaj a džělaj!“ to bēšče hešło w domje, a pod nim małe pšči kħudobnej jědži a šwěrnej pilnošči wješele wotroščezchu. Š džěczi buchu dobri, hódni čłowjekoj. Dwaj š tych hólzow štaj w tu kħwilu šamožitaj šabrikantaj, kotrajž šwoje džělo nětko š wulka wuwjedujetaj a móžetaj pšči tym tak někotremu kħudemu čłowjekej šašluzbu a khléb dawacž. Ale tež we wulkih poměrach a pod bohatym Božim žohnowanjom wonaj nješabywataj, ščto štaj w jednorym wótznyh domje ša čzaš šožneho džěcžatštwā naruwnyłaj, a štajataj, kaž tam, šwoje žiwjenje pod hešło: Spěwaj a džělaj!

F.

Kajkiž wušnyw, tajke žně.

(Šfónčjenje.)

Šako Šanka tutu powjescž šklyšesche, štróži šo a wobšědnj. Našajtra pščińdže lékar š Šchěrzozom, wopřta kħoreho Šětra a da jemu lékarštwō.

Ščtō je jeho pošlat? praščachu šo ludžo, ščtō budže to placžičž? — To ħudancžko bu bóršy wuhudane. Dofelž bē lékar pražil, šo kħorny Šětr w tej wložnej a šymnej paštrni ležo wostacž nješmje, dħa jemu Měrcžinez Šanka š domwolnoščzu šwojeje macžerje pola šebje komorku pšchihotowa, do kotrejež jeho donješechu. Šom nětk Šětr ležesche a jeho kħorošč wšchědnje pšchibjerasche. Šanka a jeje wuj Šolan jeho wothladowáščtaj. Wulka štyštnošč kħoreho čwílowašče; w bludnošči wón žalošnje wołášče a šo wobškoržowášče, šo je šwoje ħubjenštwō šam šawinował, a š temu pšchezo pšchistajesche: jena móže mje jenož wumóz. Ša štyštnošč a bludnošč wosta wjele njedžel. Lékar dawášče šebi wšču móžnu próžu, šo by kħoremu žiwjenje šdžeržal. Š Božej pomozu šo jemu to radži. Šomału šo š Šětrom polěpšchowášče. Šičhi špocžatku bē šlabn, šo wjele rěczecž njemóžesche. Widžecž pak na nim bē, šo šo jara wješelesche, jako šhoni, šo je w Šanznyh domje a šo jeho ta hlada. Šošdžiščō, jako bē šo trochu pošhlnil, šynny šo wona š jeho kħorožō a čžitasche jemu se šwjateho pišma, se špěwarškich a š druhich natwarjaznyh knihow prišdł. Wona pak bē wješeła, šo wón š nutrnoščzu pšchipošluchášče a mješesche nadžiju, šo budže kaž po čžěle, tak tež po dušči wulělowannj.

Šako móžesche Šětr š kħorožōža štanycž, džěšče wón, šo šepjerajo na šij, do delnjeje štwy. Pšchetož Šanka dołhi čzaš, jako bē wón we ložu šedžecž a druhdy š njeho štwacž šapocžal, do jeho komorki njebē pšchischta.

Šako wón š nej dele pščińdže, ščepjetášče wona, ščtō wē, hač wješełošče abo bojoščje dla. Wón pak pšchimny jeje rufu a džakowášče šo jej ša wščitko, ščtōž bē wona nad nim čžinika. Njedžakuj šo mi, prašesche wona, to je tōn Šnješ čžinil; nješapomni, ščtōž je wón tebi dobrego woprašal. Pšchede wšchēm pak, Šětrje, šlub mi, šo nješášč do šwojeho prjedawšcheho žiwjenja šapadnyčž, ale šo čžesč Bohu šwój džak ša jeho ħnadne wumoženje š čžezkeje kħoroščje š tym šaplacžičž, šo nowe lépsche žiwjenje powjedžesč.

Ach šdychowášče wón, ja šym š ħrošneho šona wotucžil; ja pošnam Božu šmilnošč a twōju lubošč še mni a čžu šo wot nětk polěpšchowacž. Ša pak trejebam šylnu podpjeru, šo njebyh šašo padnył; čžesč ty mi ša tajku byčž? Ša čžu tebi pošluchacž, kaž džěcžo šwojeje macžeri!

Šanka jemu na to rufu ščiczi polubjo, šo čže jemu pomozna byčž, kaž šotra bratrej, ale Šětrje, pšchistaji wona, ty dyrbišč džělacž; pšchetož prošdnōthodženje je šapocžatš wšcheho škeho; ty nješmjesh wjazny ani picž ani ħracž ani šle towašštwō pštacž, pšchetož šli towašščōjo škaža šle pocžinšči.

Šětr to šlubi a pšchistaji šo ša wotročka pola Šanki. Šako šo dale a bóle prjedawšča čžerstwošč a štrowošč wrócži, džělášče Šětr pilnje a šwěru. Wón wosta pēknje doma a njemješesche se šwojimi prjedawšchimi towaššchemi wobšhad. Čži drje šo jemu šmējachu, ale wón šebi š teho ničō nječžinjesche. Na pivo a na reje wón do forcžny wjazny nješhodžesche. Njedželšči džěš džěšče še mšči a čžitasche w bibliji abo w druhich wužitnyh knižkach.

Wješni ludžo drje prajachu: to dołho tracž njebudže, šo je Šětr tajki. Šěto šo minje a myšlicžka š nim. Šbyž šo pohončzej ššchudžiščezō a prošcherjej kiž w ružny šhrěje, dħa žadny ložny nješpuščži. Wjele ščzenja, mało šadu. My šmy to ħušto widželi, šo něchtō čžini, jako by šo polěpšchował, ale pšči přěnej lépschej škladnošči won do šwojeho štareho njepočžinka šapaduje! Nješč jenož kermušča pščińdže, dħa budžemy widžecž, šo tu šary Šětr šašo je. Tak bledžachu a rěczachu wješni ludžo, ħdyž na Šětra špominachu. Ale kermušča pščińdže. — Šětr pak wosta doma a nješdžesche do forcžny.

Nunje kermuščny wječžor šedžesche Šanka šamalutka we šwojeje delnjeje štwy. Šětr šyže šo š nej a rjekny: Šanka, ty šy mje wumohla se škaženja; tebi mam šo džakowacž, šo šym šo na lépschi pucž nawróčžil; wodaj mi wščitko, ščtōž šym tebi ħdy šlubu čžinil. Š wutrobu rady, wotmolwi wona, jenož šo tajki wostanjesh, kajkiž nětk šy. Ach! ja čžu tajki wostacž, rjekny na to Šětr, a čžu Boha lubeho Šnješa prošnyčž, šo by mje šwarnował pšched šym a mje šdžeržal na dobrym pucžu. Ale ja bjes tebe njemóžu živy byčž. Budž moja žona a došonjej tōn dobrj štutš nade mnu, šo moju wutrobu a dušču š Bohu wjedžesh; budž ty mój dobrj jandželš a čžin mje š najšbožownišchemu čłowjekej.

Ščtō čžyšče Šanka prajicž? Wona bē jemu dobra a wješela, šo bē jeho dušču wumohla wot šmjercže. Tak džeržesčtaj taj dwaj kermuščny wječžor šwój šlub, mješ tym šo w forcžmje heržny wješele piščachu a hólžy a holžy rejwachu, ħdžez bē w prjedawšchich létach Šětr přěni a pošledni byl. Šanzyna macž njemóžesche š temu ně prajicž, hač runje žaneho praweho do-wěrenja š Šětrej njemješesche. Tež drusy šo jara džiwachu, šo šebi Šanka jako bohata burška holza tajkeho prošcherja a njebolaka ša muža šjerje. Woni ħlowy ščhašechu a prajachu: ta wboħa Šanka; lépscheho by tola doštacž mohla; wón šo tola bóršy šašo šwojim šarym pošhilenjam podda.

Šo kħašu bē Šětr šašo š knješom a š burom we šwojeje narodnej wšty. Šanzyne šublo bē najwjetsche w njej, pšchetož wona bē wot Šětroweho šubka wjele polow a šufow pšchifupowala, jako šo wone pšches teju agentow pšchedawachu. Šaprěcž šo njeda, šo druhdy ša Šětra móžne špřtowannja nastachu, šo čžyšče šo jemu druhdy ħracž a picž a do forcžny ħicž. Ale Šanka, jeho pobožna žōntka, nad nim štražowášče a wjedžesche š mudroščzu wščitke šle špřtowanja wotštronicž. Wona ženje Šětra na jeho prjedawšče žiwjenje njedopomnjesche ani nješwarjesche, kaž to druhdy žony rad čžinja. Wona jemu wščitko š lubošči čžinjesch, ščtōž móžesch. Njedželšči džěš džěščtaj wobaj kermušči a čžitasčtaj dobre nabožne knihi. Džělawy džěš, ħdyž wón šprōžny š pola pščińdže, džěšče wona jemu š lubošočzu napšhecžiwō a da šebi wot njeho

powjedac, kak je rólne džéto wotběžalo. Seli so chyzje ko jemu pic, dha porjedzi jemu karanczł dobreho pitwa, kotrej mējesche wona w pinzy. Seli so wón na wiki džěsche, dha wona fobu džěsche, so by jeho psched spytowanjom swarnowaka. Pětr njebě ženje wjazh pjany widžec. Wón bě ko cžęny a fchesczjanski muž sczinił. Nad jeho hospodarstwom wotpoczowasche Bože žohnowanje, a jako bu jeju mandželstwo s džęcziimi požohnowane, bě jeju sbože dokonjane. Sbožowniški dom njebě nihdže namafacz, hacž tón, w kotrymž Hanka a Pětr, kiž bě ko je Saula do Pawoła pscheměnił, hospodarjeschtaj.

Njech ko praji, sčtož chze, wěno to tola je: dobra žona cžini dobreho muža. Hdž pak je žona w domje njelubofna a nje-
pěfna, hdž je wona njecžista a njerodna, hdž wot ranja do wjecžora fwarj, dha wona mužej dom f heli cžini. Wona jeho f domu wucžerja, so wón sažo do hrěchow a pokhilenjom fwojeje mlodoščje sapaduje. Cžitaj, sčtož mudry Salomo w Pschisłowach 31, 10 praji, a ty budžesč wěsčje fobu fwědcžic, sčtož je wot njeho přėdowane: sčtož sprawnu mandželstu, sčtož sprawného mandželstweho namafa, tón namafa něščto dobre.

Wy žony pak, kiž wy to cžitacze, wsmicze fěbi Hantu ja fnamjo; a wy lósy hólzy, wrócžcze ko, dokelž je hiščcze cžab, so njebyščcze do skazenja sapadnyli.

Wótčinzowy row.

Chžesč něhdy fylsu ronicž
A njewěsch, hdže mój row,
A hdže to móžesč shonicž,
Hdže popledni mój sfhow?

Tón njehlada, hdžež khwały
Eswět fmjertnym wunoscha;
Ně, tam hdžež narod mały
Mój fěrbiski žakofcža.

Hdžež Eserbja rowy maja,
Esu w Bosy fhowani —
Tam moje kofcže klaja
W Božej nadžiji.

Tam poklakn, f Bohu žiwom'
Sa dušču pospěwaj,
A sdychuj f Wótzej milom':
„Wóh jemu pokoj daj!“

H. Wólšinski.

Wschelake f bliska a f daloka.

— Šsobotu, 19. januara t. l., rano w 6 hodž. wumrje tudy w Budyschjine, nahle wot Božeje rucžki sajaty, knjes wchschski wucžer em. Jan Wjela. Džen 8. jan. 1822 ko wón na Židowje narodži a bě po tajkim fwoju starobu na 85 lět a 11 dnjom pschinješł. Po wopuschčenju Budyskeho krajnostawstweho seminara, na kotrymž běsche ko pod fławnyim Dreflerom sa wucžerfke powołanje pschihotował, stutkowasche wón najprjėdžy wot jutrow 1842 jako schulski witař w Kanezach, pschěfhdli ko 1844 jako wucžer do Wórka a bu 1852 f přėnim wucžerjom na Židowje, hdžež je hacž do fwojeho wotpoczinka f wulkim žohnowanjom stutkował. Tola tež na narodnym polu běsche wón f wošebitej pilnosčju džělawy. Šižom pschi sbudženju Eserbowstwa f dolheho spanja f nowemu žiwjenju fastupi wón hnydom fobu do rjadu naschich fławnych wulkich wótčinzow, kotřiž ko sa duchowne posbėhujenje fěrbfkeho luda starachu a nětko

hižom dawno wótzow spanje spja. S naschim Radhšerbom-Wjelu jich popledni veteran domoj džěsche. Šandžemu frijedu, 23. jan., dopoldnja 1/2 12 hodž. fmj jeho na tudomne tuchorste pohrjebniščcžo f poplednjemu wotpoczinkej pschemodželi. Pocžescžowanje a džakowna lubosčž běschej jeho fmjertne ložo a kaschčž jara bohacze wudebitej. Mjes tutej pychu widžachmy mjes druhim wulki lawrježowy wěnz f dolhej fěllu w fěrbfch barbach, na kotrejš bantomaj běchu tele fłowa wocžisčcžane: Našemu slawnemu ludowemu basnikej poslednje božemje do rowa! Njech Bóh Knjez Či Twoju prócu mytuje! Budyska serbska studowaca mlodžina. — Teho runja widžachmy hiščcže drugi wulki lawrježowy wěnz je židžanej fěllu f tyme fłowami: Swojemu swěrnemu přėcelej, serbskemu wótčincej a spisacėlej knjezej wyššemu wučerjej Janej Wjeli z wutrobnej džakownosću poslednje božemje praji Smolerjec swójba. — Mjes mnohimi palmami běsche tež jena, na kotrejš židžantymaj bantomaj tele cžisčcžane fłowa stejachu: Swojemu přėcelej, swěrnemu Serbej a wótčincej, plódnemu spisacėlej a pėnjerjej Janej Wjeli zawdawa w serbskej lubosći a swěrje poslednju dobru nóc K. A. Fiedler. — Šfónčnje hiščcže pschispominamy, so běsche tež Maćica Serbska pschi pohrjebnej fwjatocžnosčži psches deputaziju fastupjena.

Šryj nětko row, cžěto nascheho sašlužbneho Radhšerba-Wjele fnyjazh, Boži měr; jeho dušchi pak njech psches Šhrysta prawdosčž wěcžne fwětko fwěcži!

F.

S Wóšlinka: Šrijedu tydženja běsche wažny fwjedženiski džerf sa Wóšlincžanski wošadu, pschetož nowy duchowpastyr knjes Wiczežł cžehnišche nuts do wošady. Cžęne wrota pschachu Wóšlink, kaž tež pucž wot Wóšlinka do Šitra. Šižom prjedy wšy Šitra jeho fwjedženšy jěcharjo powitachu. W Šitru jeho f rycžerfubler f Kanig a knjes wucžer Muder se schulstkej mlodoščju powitafchtaj. Hacž runje běsche jara hubjene wjedro, běsche tola schulsta mlodoščž f Wóšlinka, Cžifowa, Šastowa a Wyšofeje f knjesami wucžerjami, rjana licžba mlodych holzow w fěrbfchim a němškim šdrasčenju, f zyrkwinsžy, schulšy, a gmejnsžy pschėdštejiczerjo a Wóšlincžanski wojerfke towarfstwo dolhi fruch pucža f Wóšlinka napschecžimo cžahnyli. Šnjes fantor Šarka noweho knjesa duchowneho w mjenje wucžerjom, mlodoščcže a wojerfkeho towarfstwa powita, knjes Šcholta w mjenje zyrkwinskich a gmejnskich pschėdštejiczerjom. Psched faru běchu ko knježa rycžerfublerjo se fwojimi knjenjami festupali, noweho knjesa fararja a jeho mandželstu powitacz. Tu pschepoda městopschėdšyda zyrkwinskeho pschėdšydy krašnu bibliju, tež rjane róže a druge dary f pschihodnym fłowami a ryncžkami ko f powitanju do rukow knjesa fararja a jeho mandželstweje položichu. Šandžemu njedželu mējesche ko fwjedženfke šapofasanje knjesa fararja Wiczežka do jeho wošady. Šnjes tajny zyrkwinski radžicžel Meier jeho w přėnim němškim kemschenju do jeho noweho šastojnfstwa šapofasa. Na druhim fěrbfchim kemschenju knjes duchowny Šencž knjesa fararja Wiczežka fěrbfkej wošadže pschėdštaji. Po kemschach běsche ko fwjedženfka hoščina wuhotowala, pschi kotrejš ko knježa rycžerfublerjo, zyrkwinsžy, schulšy a gmejnsžy pschėdštejiczerjo se fwojim nowym knjesom fararjom šhromadžichu. Wóh žohnuj mišofčiwje knjesa fararja Wiczežku a psches njeho žyłu Wóšlincžanski wošadu!

Š rozpominanju.

Nicžo wjedžicž, je slė; nicžo wufnyčž chžycž, hórje.

* * *

Šhonjenje je dolhi pucž a droha schula.